

Vrijwilligers Verhalen: Onze mensen een beter leven geven

‘Ik ben geboren in Batavia, zo staat het in mijn paspoort en daar ben ik trots op’, vertelt Cathrien Fokkema-Post (1949) uit Leeuwarden. Voor Stichting Pelita is zij sinds 2019 vrijwillig clientondersteuner in het noorden van het land. Ze helpt ouderen met aanvragen bij de gemeente voor voorzieningen uit de WMO (Wet Maatschappelijke Ondersteuning) en de WLZ (Wet Langdurige Zorg). Dat kan uiteenlopen van huishoudelijke hulp en taxivervoer tot aan verhuizing naar een geschiktere woning.

‘Ik doe dit vrijwilligerswerk omdat ik iets terug wil doen voor mensen waar ik heel veel van houd. Onze ouderen hebben veel meegemaakt en hebben veerkracht. Dat betekent ook dat als ze echt hulp nodig hebben ze daar niet om vragen. Ik help ook bij de Masoek Sadjia en de Indische Eettafel. Daar zie je het al een beetje. Mensen komen op hun paasbest naar deze bijeenkomsten toe, laten zich van hun beste kant zien. Maar je weet ook dat dit dezelfde mensen zijn waarvoor bijvoorbeeld een aanvraag is gedaan in het kader van wetten voor oorlogsgetroffenen. Dat er dus wat aan de hand kan zijn.’

Vertrouwen winnen is het sleutelwoord in haar werk als vrijwillig clientondersteuner: ‘Omdat mensen mij, maar ook Theo Boiten (Regiocoördinator Noord) kennen van bijvoorbeeld de Masoek Sadjia, kun je met ze in gesprek gaan. Natuurlijk niet meteen over allerlei problemen maar gaandeweg geven ze je vertrouwen en zijn ze bereid meer te vertellen. Ook omdat je bekend bent met hun achtergrond.’ Cathrien Fokkema-Post ondersteunt de mensen ook tijdens de zogenaamde ‘keukentafelgesprekken’, waarbij een ambtenaar van de gemeente met de hulpvrager zelf in gesprek gaat. ‘Dat is echt noodzakelijk. Want je ziet dat onze mensen, in een gesprek met een onbekende van de gemeente, zich weer heel goed voor doen, alsof er niets aan de hand is.’

Er is een voorbeeld dat haar altijd zal bijblijven: ‘Via via leerde ik een mevrouw kennen die mijn hulp vroeg. Deze client, slecht ter been en op hoge leeftijd, woonde nog zelfstandig en probeerde zich zo goed mogelijk te redden. Dat kostte haar erg veel moeite. Door haar ervaringen in de oorlog en naoorlogse Bersiaperiode kreeg ze op latere leeftijd slaapproblemen. Hierdoor was ze altijd moe en vaak niet meer in staat om het grote huis en alles wat daarbij hoorde op een goede manier te bestieren. Ik heb een verzoek bij de gemeente gedaan voor een verhuizing naar een gelijkvloerse woning en hulp in de huishouding. Ik ben blij dat ik in het keukentafelgesprek goed heb kunnen uitleggen wat voor invloed deze oorlogservaringen kunnen hebben. Dit is voor de reguliere clientondersteuners die zich met de WMO bezighouden en ons verleden niet kennen moeilijk te begrijpen. In haar nieuwe gelijkvloerse woning begon zij aan een beter leven. En daar doe je het toch voor.’

Speelt haar eigen Indische verleden nog een rol in haar inzet voor ouderen? ‘Ja natuurlijk’, zegt ze. ‘Mijn ouders hebben vroeger nooit een beroep gedaan op de hulp van Pelita. Dat hoefde ook niet. Mijn vader, die als oorlogsvrijwilliger in Indië terecht kwam en daar mijn Chinees-Duitse moeder ontmoette, werd na de soevereiniteitsoverdracht werknemer bij een Nederlandse groothandel ‘Vraag en Aanbod’ in Batavia. In 1956 was het niet langer mogelijk in Indonesië te blijven en moesten we binnen veertien dagen vertrekken. Het bedrijf betaalde de gehele overtocht en alles wat daarbij kwam. In tegenstelling tot de meeste Indische mensen, die alles moesten terugbetalen.’

Het gezin kwam in Harlingen terecht en woonde het eerste half jaar bij de ouders van haar vader. Cathrien Fokkema-Post spreekt met bewondering en trots over haar moeder: 'Zij heeft ongetwijfeld het een en ander meegekregen van de Japanse bezetting en de Bersiap. Ook vanwege haar afkomst. Als klein meisje werd ze voortdurend door haar ouders gewaarschuwd om voorzichtig te zijn, vertelde ze wel eens. Eenmaal in Nederland heeft ze zich er goed doorheen geslagen. Ze was in Indië altijd hulp gewend en hier moest ze het met drie kinderen allemaal zelf doen, in een nieuwe omgeving.'

Moeder is al flink op leeftijd en ze zou ook gebruik kunnen maken van de ondersteuning door haar eigen dochter als vrijwillig clientondersteuner. Cathrien Fokkema-Post: 'Ja, je zou inderdaad denken dat dit volkomen logisch zou zijn, hulp vragen aan iemand die zo dichtbij je staat. Maar dat is typisch genoeg nooit een serieuze optie voor haar geweest. Al die onderzoeken, dat is voor haar gewoon niet bespreekbaar. En tot op de dag van vandaag houdt ze vol dat ze de hulp van Pelita niet nodig heeft!'

Cathrien aan het werk in Leeuwarden, voor de coronapandemie

Inmiddels zijn al enkele honderden Indische en Molukse ouderen met clientondersteuning van Pelita geholpen bij WMO- of WLZ-aanvragen. Ondanks de coronamaatregelen gaat het werk van de clientondersteuners gewoon door, maar op een andere manier dan voor de coronapandemie. De meeste gesprekken vinden telefonisch plaats, zo ook de 'keukentafelgesprekken' met gemeentefunctionarissen.

Meer informatie over wat de clientondersteuners voor u kunnen betekenen vindt u op onze website www.pelita.nl. Of belt u naar 088 330 5111.